

Met valt niet altijd samen met samen met

Een replek op Broekhuis (2014)

Willy Vandeweghe, KANTL / UGent

Samenvatting

In Broekhuis (2014) wordt een lans gebroken voor de analyse als bijwoordelijke bepaling van zogenoemde ‘comitatieve’ *met*-PP’s, op grond van de vervangbaarheid van *met* door *samen met*. Het probleem met deze op zich plausible analyse vloeit voort uit een te brede interpretatie van de notie ‘comitatief’, en uit onvoldoende garanties voor betekenisbehoud in de vervangingsproef. Ze leidt tot een adverbiale analyse voor de *met*-PP in *Bert wandelde met Anna over het strand*, terecht overigens, maar ook in *Jan praat met Peter over het probleem*, waar de *met*-PP een intern prepositioneel argument noemt. In deze replek probeer ik te laten zien dat deze gelijk-schakeling berust op methodologisch betwistbare gronden, met onvoldoende oog voor semantische nuance en verschillen in syntactisch gedrag.

Abstract

Broekhuis (2014) proposes an argument in favour of analyzing the so-called ‘comitative’ *met*-phrase in Dutch as an adverbial adjunct based on the observation that *met* can be replaced by *samen met*. Plausible as this may sound, there are some flaws in his argumentation, due to a rather wide interpretation of the notion ‘comitative’, and to insufficiently warranted meaning retention in the replacement test. Broekhuis’s hypothesis implies an adverbial analysis for the *met*-phrase in *Bert wandelde met Anna over het strand* ‘Bert walked along the beach with Anna’, which seems fair enough, but also in *Jan praat met Peter over het probleem* ‘John talks to Peter about the problem’. In the latter example, the PP denotes an internal argument that one might prefer to analyse as a prepositional object. This example demonstrates that the equation between both *met*-phrases is methodologically ill-founded as well as short-sighted with respect to semantic nuance and differences in syntactic behaviour.

E-mail
willy.vandeweghe@
kantl.be

1. VOORGESCHIEDENIS

In 2011 verscheen in dit tijdschrift een bijdrage van Coleman en mezelf onder de titel ‘Drie-argumentstructuurconstructies met een voorzetselobject’ (Vandeweghe & Coleman, 2011). Daarin wordt gepoogd aan de hand van corpusmateriaal, meer bepaald volgordecijfers over constructies met in het middenveld een prepositioneel en een nominaal object, aannemelijk te maken dat woordvolgordefenomenen iets kunnen onthullen over hiërarchische relatie en typeverschillen tussen prepositionele objecten. Voorzetselobjecten van de eerste en de tweede graad (VzO1 en VzO2) komen bijvoorbeeld samen in de zin

(1) Ik heb *met Bert*_{VzO2} *over de volgende jaargang*_{VzO1} gesproken.

In het in oktober 2014 verschenen huldealbum bij het emeritaat van de hoogleraren William van Belle en Joop van der Horst (Van de Velde e.a., 2014) wordt op deze kwestie teruggekomen. Broekhuis neemt het *Verlagen & Mededelingen*-artikel als aanleiding om vragen te stellen bij de hypothese van twee (hiërarchisch verschillende) voorzetselobjecten per zin. Hij wees in Broekhuis (2004) op het belang van het woordvolgordecriterium, meer bepaald de volgordebepijking tussen NP en PP in het middenveld, als herkenningmiddel voor het VzO, en laat zich door de corpusgegevens in Vandeweghe & Coleman (2011) niet overtuigen om zijn definitie van VzO bij te sturen of de mogelijkheid van twee hiërarchisch verschillende VzO's in overweging te nemen. Voorts hecht hij veel belang aan de proef die de vervangbaarheid test van *met* door *samen met*. Waar die vervangbaarheid zich voor doet, wijst dat zijns inziens zonder meer op de adverbiale status van de *met*-PP, wat de analyse als voorzetselobject (VzO2) uitsluit. Zijn betoog krijgt een repliek van Coleman in dezelfde bundel (Coleman, 2014).

Op de kwestie van de woordvolgordeproef ga ik in deze discussiebijdrage niet in. Wel wil ik aantonen dat de wijze waarop Broekhuis de vervangingsproef inzet, methodologisch mank loopt, zodat er geen valabel bewijsmateriaal uit te halen is voor zijn analyse van de *met*-PP, en bij uitbreiding voor de hypothese van maximaal één VzO per zin.

2. VOORZETSELOBJECT VERSUS ADVERBIALE BEPALING

In tegenstelling tot adverbiale bepalingen zijn objecten interne argumenten bij het werkwoord. Ze worden geïmpliceerd door de werkwoordbetekenis, en het

voorzetsel wordt door het werkwoord geselecteerd. Vergelijken we de *met-PP*'s in (2) met die in (3):

- (2) a Bert wandelde *met Anna* over het strand.
b Ik dacht *met mijn collega's* na over een plan van aanpak.
- (3) a Bert trouwde vorige week *met Anna*.
b Ik discussieerde *met mijn collega's* over een plan van aanpak.

De *met-PP* bij een verplaatsingswerkwoord als in (2a) is een prototypisch geval van comitativiteit, d.w.z. dat de erin vervatte NP een referent noemt die de activiteit uitvoert 'samen met' of 'in het gezelschap' van de subject-referent, een activiteit die het subject ook alleen had kunnen uitvoeren. *Trouwen* in (3a) noemt eveneens een concrete activiteit, maar hier zou een comitatieve parafrase slecht uitpakken:

- (4) a Ik wandelde *samen met / in (het) gezelschap van Anna* over het strand.
b Bert trouwde vorige week **samen met Anna / *in (het) gezelschap van Anna*.

Hierbij moeten we ter verduidelijking aangeven dat de sterretjes in (4b) enkel betrekking hebben op de lezing als parafrase van (3a). In zijn algemeenheid is (4b) wel denkbaar wanneer inderdaad comitativiteit bedoeld is, een lezing die veel minder voor de hand ligt dan de reciproke lezing waarbij Anna de (huwelijks)partner is van Bert.

Ook bij de meer abstracte werkwoorden in de b-zinnen, *nadenken* en *discussiëren*, is er een duidelijk aanwijsbaar verschil. In tegenstelling tot bij *discussiëren*, wordt de *met-PP* bij *nadenken* niet geselecteerd door het werkwoord, en de erdoor genoemde activiteit impliceert geen extra argument. Bij *wandelen* en *nadenken* noemen de *met-PP*'s referenten die extern zijn aan de lexicaal bepaalde argumentstructuur, bij *trouwen* en *discussiëren* gaat het om interne argumenten, objecten dus.

Let wel, er is ook verwantschap aan te wijzen tussen de comitatieve en de niet-comitatieve lezing van *met-PP*'s, namelijk een bijzondere relatie tot het subject, zoals tot uiting komt in volgende parafrases van resp. (2) en (3):

- (5) a *Bert en Anna* wandelden over het strand.
b *Ik en mijn collega's* dachten na over een plan van aanpak.

- (6) a *Bert en Anna* trouwden vorige week.
 b *Ik en mijn collega's* discussieerden over een plan van aanpak.

Om die reden spreekt Broekhuis (2014, p. 106) van 'co-agentiviteit' om de semantische rol van de *met*-PP's te typeren. Op zich lijkt daar iets voor te zeggen, al mag dat het verschil tussen een co-agens als 'gezel(schap)', 'vergezeller' (vb. 2) met een co-agens als 'partner' (vb. 3) niet aan het gezicht onttrekken. En het helpt al helemaal niet om alle *met*-PP's 'comitatief' te noemen zoals Broekhuis doet - overigens zonder het begrip te definiëren -, gelet op de parafraseverschillen in (4). Het mag dan diachroon voor de hand liggen dat de VzO-toepassingen van *met* etymologisch op het comitatieve *met* teruggaan (bij werkwoorden als *trouwen*, *vechten*, *spelen [met vriendjes]*, *praten*, *overeenkomen*), zoals andere toepassingen teruggaan op een instrumenteel *met* (bv. in het geval van *spotten*, *de draak steken*, *spelen [met de poppen]*, enz.), voor een synchrone beschrijving kan met beter met synchroon relevante categorieën werken.

De diachronie, en meer bepaald het feit dat het voorzetselobject een emergente categorie is (vgl. Duinhoven, 1989), kan trouwens wel een verklaring bieden voor de nog niet helemaal uitgeklaarde waterscheiding tussen 'vergezellend' *met* en 'partner'-*met*. Die nog bestaande ambiguïteit maakt dat bij bepaalde predicaten een toevoeging met *samen* helemaal niet slecht klinkt, ook al gaat het om een werkwoord dat op grond van zijn synchrone semantiek het voorzetsel selecteert, zoals *overleggen*, *brainstormen*, *bespreken*, *praten*:

- (7) a *Ik overlegde met mijn collega's* over een plan van aanpak.
 b *Ik overlegde samen met mijn collega's* over een plan van aanpak.
- (8) a *Ik brainstormde met mijn collega's* over een plan van aanpak.
 b *Ik brainstormde samen met mijn collega's* over een plan van aanpak.
- (9) a *Jan bespreekt het probleem met Peter*.
 b *Jan bespreekt het probleem samen met Peter*.
- (10) a *Jan praat met Peter* over het probleem.
 b *Jan praat samen met Peter* over het probleem.

Die toevoegingsmogelijkheid van *samen* maakt het wel heel verleidelijk om de *met*-PP net als bij *wandelen* (2a) in al deze gevallen als een adverbiale bepaling te analyseren. Aan deze verleiding valt Broekhuis (2014) ten prooi, ook al gaat het bij geen enkel van de genoemde werkwoorden behalve

wandelen om een toegevoegde, en dus voor de activiteit niet essentiële, actor. Onder verwijzing naar Vandeweghe (2011) en Vandeweghe & Colleman (2011) schrijft hij:

Zij merken ... op dat *met*-PPs in sommige gevallen gemodificeerd kunnen worden door het element *samen*. Omdat voorzetselobjecten normaal gesproken niet gemodificeerd kunnen worden, concluderen zij dat dit element alleen toegevoegd kan worden als de *met*-PP gebruikt wordt als adverbiale bepaling.

...

Het bovenstaande betekent dus dat we nu de beschikking hebben over een nieuwe test (die niet genoemd wordt in de inventarisatie in Broekhuis 2004) om de syntactische status van de *met*-PPs te helpen bepalen: als de *met*-PPs gemodificeerd kan (*sic*) worden door *samen*, hebben we ondubbelzinnig te maken met een adverbiale bepaling; wanneer dit niet mogelijk is, dan kunnen we te maken hebben met een voorzetselobject. Toegepast op de voorbeelden in (8b-c) [komen overeen met onze vbn. (9a) en (10a), wv] krijgen we het volgende resultaat. /

- (17) a. Jan bespreekt het probleem samen met Peter.
b. Jan praat samen met Peter over het probleem.

Mijn oordelen over de voorbeelden in (17) laten daarom ondubbelzinnig zien dat de *met*-PPs in (8b-c) adverbiale bepalingen zijn. (2014, p. 111-2).

Of oordelen iets kunnen “laten zien”, laat ik hier even in het midden. Of een vervangingsproef betrouwbaar is, hangt in elk geval af van de cruciale eis van betekenisbehoud. Ik zal in de rest van deze replek aannemelijk proberen te maken dat deze doubletten waar ‘vergezellend’ en ‘partner’-*met* bij een oppervlakkige beschouwing rakelings langs elkaar heen scheren, toch onvoldoende overtuigingskracht bevatten voor de adverbiale analyse, gezien in het licht van de vele tegenindicaties (zie sectie 4). Vooraf echter sta ik in sectie 3 nog even stil bij de replek van Colleman (2014).

3. DE VOORBEELDEN VAN COLLEMAN (2014)

In zijn reactie op het stuk van Broekhuis gaat Colleman (2014) voorzichtig een eind weegs mee in diens vervangbaarheidshypothese:

Nu voert Broekhuis (deze bundel) aan dat ook bij *bespreken* en *praten* de uitbreiding van *met* tot *samen met* mogelijk is, en dat wordt bevestigd door een snelle controle met Google; zie bv. de zinnen in (11), waarin het uit de context duidelijk is dat de referent van de PP wel degelijk de primaire gesprekspartner is van het subject, en niet gewoon iemand die aanwezig was bij besprekingen met een derde partij.

- (11) a. Dat betekent dat wij de artsen moeten opleiden om *samen met de patiënt alternatieve behandelscenario's te bespreken*.
[<http://www.kortom.org/digitale-nieuwsbrief-april-2012/nieuwe-nvdk-voorzitter-nieuw-beleid/>]
- b. *Praat samen met* uw kind over de eerste schooldag. Beantwoord vragen en praat over school.
[www.opvoedcoaches.nl/voor-het-eerst-naar-school/]

Dat is een relevante observatie, die inderdaad enige twijfel doet rijzen over de status van de *met*-PP bij *bespreken* en *praten* (Colleman, 2014, p. 123).

Ondanks het feit dat deze data op het eerste gezicht krediet lijken op te leveren voor de stelling van Broekhuis, plaatst Colleman hier meteen een interessante observatie tegenover. Gebruik makend van een vervangingsproef op basis van de tegenstelbaarheid *met / zonder*, geeft hij het verschil aan tussen (13a) en (13b):

- (13) a. De kabinetchef besprak de geplande maatregelen zonder de minister.
b. De kabinetchef wandelde door de Wetstraat zonder de minister.

Over die voorbeelden zegt hij:

[Er is] de semantische overweging dat *bespreken* en *praten* – net zoals *het eens zijn* en *trouwen* maar in tegenstelling tot *wandelen* of *beveiligen* – in de terminologie van Schermer-Vermeer (2006: 158) *noodzakelijk reciproke* werkwoorden zijn: “[E]r is meer dan één entiteit in de activiteit verwickeld, die alleen kan plaatsvinden als de (beide) entiteiten er op dezelfde wijze aan deelnemen”. Vergelijk de zinnen in (13): terwijl de (a)-zin nog altijd impliceert dat de kabinetchef met iemand in gesprek ging, al was dat dan blijkbaar niet de minister, kan het in (b) best zo zijn dat de kabinetchef helemaal alleen door de Wetstraat liep. In het licht van de status van zijn referent als onmisbare deelnemer

(conceptueel dan) aan de door het werkwoord beschreven gebeurtenis, ligt het toch meer voor de hand om de *met*-PP als een object dan als een adverbiale bepaling te beschouwen. (Colleman, 2014, p. 123-4)

Ook met de in (11) opgegeven attestaties van Colleman is er echter iets interessants aan de hand. Met hun op inclusie gespitste thematiek gaat het in beide voorbeelden om typische ‘zorgtaal’, iets wat Colleman trouwens verder in de tekst (2014, p. 125) ook aanstipt. Bij analyse van de zinnen constateren we een interessant pragmasemantisch gegeven: het gaat over in wezen ongelijke partners, meer bepaald resp. dokters en patiënten, ouders en kinderen. In (11a) betekent *samen met* zoveel als ‘in overleg met’, (11b) zou men (in het licht van inclusieve beleidsaanbevelingen) kunnen parafraseren als: ‘Doe iets samen met uw kind, namelijk praten over ...’ / ‘Betrek uw kind bij een gesprek over ...’. Deze hele connotatieve bijkleuring is afwezig als enkel *met* gebruikt wordt. Bovendien houdt de noodzakelijke reciprociteit waarover Schermer-Vermeer het had, in dat “de (beide) entiteiten ... *op dezelfde wijze* aan [de activiteit] deelnemen” (2006, p. 158, cursief van mij, wv). Nu is dat in de relatie arts / patiënt en ouder / kind om evidente (extralinguïstische) redenen niet het geval.

4. TEGENINDICATIES VOOR SYNONYMIE TUSSEN *MET* EN *SAMEN MET* BIJ *BESPREKEN* EN *PRATEN*

In deze sectie probeer ik aan te tonen dat de hypothese van synonymie tussen de *bespreken/praten*-zinnen met *met* en die met *samen met* moeilijk te handhaven is. De observaties krijgen allemaal hun plaats binnen een analyse van het VzO als intern argument dat een plaats inneemt in de argumentstructuur (of valentie) van het werkwoord, in tegenstelling tot een adverbiale bepaling. De hier gegeven of herhaalde voorbeeldzinnen krijgen een eigen nummering, te beginnen met (1).

4.1. VERSCHIL IN DWINGENDHEID VAN IMPLICATIES

Keren we terug naar Broekhuis z’n zinnen in (17), hier hernomen als (1).

- (1) a. Jan bespreekt het probleem samen met Peter.
- b. Jan praat samen met Peter over het probleem.

Een mogelijke parafrase van (1a) is: ‘Samen met Peter zet Jan zich aan de bespreking van het probleem’, en van (1b): ‘Jan en Peter praten samen / gezamenlijk over het probleem’. Een mogelijke, maar *niet een dwingende*, implicatie is: het is een bespreking of gesprek tussen Peter en Jan, dus met Peter als partner. De implicatie is wel *dwingend* bij dezelfde zin zonder *samen*:

- (2) a. Jan bespreekt het probleem met Peter.
- b. Jan praat met Peter over het probleem.

4.2. VERSCHIL IN ACCEPTABILITEIT TUSSEN ZINNEN MET *MET* EN *SAMEN MET*

Bij werkwoorden die verplicht een aanvulling hebben, zoals bv. *delen*, vult de aanvulling met een *met*-PP een plaats op in de argumentstructuur, die met een *samen met*-PP niet. Dat blijkt als men beide in topicalisatiepositie zet. Vergelijk:

- (3) a. ??Bert wil het bed delen.
- b. Bert wil het bed delen *met Anna* / wil *met Anna* het bed delen.
- c. *Met Anna* wil Bert het bed delen.
- d. ?? *Samen met Anna* wil Bert het bed delen.

(3d) klinkt even ‘onvolledig’ als (3a), we kunnen dus niet besluiten dat in de topicalisatiepositie (3c, d) de *met*-PP en de *samen met*-PP zomaar door elkaar vervangbaar zijn.

Zo mogelijk nog scherper wordt dit verschil aangevoeld als we met negatieve zinnen werken. Bij negatie van de Coleman-attestaties blijkt het gebrek aan synonymie tussen *met* en *samen met* uit in ongelijke mate geldende restricties op vooropplaatsing. Vergelijk:

- (4) a. [Dokter X:] *Met* de patiënt bespreek ik geen / nooit medische kwesties.
- b. [Dokter X:] ?? *Samen met* de patiënt bespreek ik geen / nooit medische kwesties.
- (5) a. [Dokter X:] *Met* patiënten zou ik nooit de resultaten van een hersenscan bespreken.
- b. [Dokter X:] ?? *Samen met* patiënten zou ik nooit de resultaten van een hersenscan bespreken.

- (6) a. *Met* zijn kinderen praat hij nooit over opvoedingsprincipes.
- b. ??*Samen met* zijn kinderen praat hij nooit over opvoedingsprincipes.

4.3. VERSCHIL IN HERNEEMBAARHEID BIJ *MET* EN *SAMEN MET*-PP

Gaan we nog eens uit van twee zinnen met *delen*: bij *samen met* blijft de argumentstructuur even onvolledig als zonder:

- (7) a. ??Bert deelt de mening dat er drastisch ingegrepen moet worden.
- b. ??*Samen met Anna* deelt Bert de mening dat ...

Zoals besproken in 4.2 kan de anomalie van (7b) worden opgeheven door *samen* weg te laten, maar een andere mogelijkheid is een *met*-PP toe te voegen:

- (8) a. *Met Anna* deelt Bert de mening dat er drastisch ingegrepen moet worden.
- b. *Samen met Anna* deelt Bert *met heel wat mensen* de mening dat ...

Het voorbeeld (8b) illustreert dat de aanwezigheid van een *samen met*-PP perfect verzoenbaar is met de toevoeging van een intern *met*-argument. Twee keer een VzO bij éénzelfde werkwoord gaat uiteraard niet, op grond van het uniciteitsprincipe dat stelt dat een bepaald type zinsdeel maar één keer per zin voorkomt (Vandeweghe, 2013⁸, p. 38). Vergelijk (9a) met (9b):

- (9) a. *Samen met de erfgenamen* heeft de notaris de kwestie *met zijn confraters* besproken.
- b. **Met de erfgenamen* heeft de notaris de kwestie *met zijn confraters* besproken.

Ook hier weer moet opgemerkt worden dat het sterretje bij (9b) slaat op de lezing waarbij het eerste en het tweede *met* even accentloos en met dezelfde prosodie uitgesproken worden. Een zinvolle lezing voor (9b) kan enkel afgedwongen worden door het eerste *met* een nadruksaccent te geven, waardoor het in interpretatie vrijwel overeenkomt met *samen met*. Bij aldus gedifferentieerde *met*-PP's is de combinatie in één zin wél mogelijk, omdat nu sprake is van een adverbiale bepaling en een voorzetselobject:

(10) *Mét de erfgenamen* heeft de notaris de kwestie *met zijn confraters* besproken.

(11) De hoogleraar besprak (*samen*) *met zijn assistent* een nieuw hoofdstuk *met zijn studenten*.

Als we rekening houden met het *mét/met*-verschil, wordt zelfs een ogenschijnlijk absurde maar toch geattesteerde zin interpreteerbaar: het eerste *met* lezen we als *mét* (= ‘samen met’, ‘net als’), het tweede *met* is lexicaal geselecteerd door *vergelijken*:

(12) De spoortopman vergelijkt zichzelf ook *met* Marc Wilmots ‘*met* 11 miljoen Belgen die denken dat ze het beter kunnen dan ik’. (*De Standaard* online van 27/11/14, cursief toegevoegd, wv).

Bij twee *met*-constituenten die samen in één zin voorkomen, is er noodzakelijk één met de functie van (comitatieve) adverbiale bepaling, en een ander met de functie van voorzetselobject, net als in de combinatie van *met*- en *samen met*-constituent binnen één zin.

5. SLOTBESCHOUWING

Broekhuis (2014) meende in de *met/samen met*-alternantie een sluitend bewijs (“ondubbelzinnig”) gevonden te hebben dat de *met*-PP, net als de *samen met*-PP, een adverbiale bepaling is. De methodologische fout in de bewijsvoering met de vervangingstest bestaat erin dat er onvoldoende garanties zijn om synonymie te garanderen van de alternerende vormen *met NP / samen met NP*. De evidentie uit sectie 4 laat zien dat *met*- en *samen met*-PP’s bij een werkwoord als *bespreken* of *praten*, onmogelijk synoniem kunnen zijn, en dat er juist alle reden is om aan te nemen dat bij de vervanging van *met* door *samen met* ondubbelzinnig voor een lezing als adverbiale bepaling gekozen wordt, zoals in de voorbeelden van Broekhuis:

- (13) a. Jan bespreekt het probleem *samen met Peter*.
b. Jan praat *samen met Peter* over het probleem.

Bij niet door het werkwoord geselecteerde *met*-PP’s (bv. bij *wandelen*, enz.) is de analyse als adverbiale bepaling probleemloos te verdedigen, bij de vervanging door een *samen met*-PP is synonymie immers gegarandeerd. Bij de door het werkwoord (*bespreken*, *praten*) geselecteerde *met*-PP’s valt bij vervanging de hypothese van synonymie niet te verdedigen.

Broekhuis vergist zich dan ook als hij stelt (2014, p. 112):

De conclusie dat comitatieve *met*-PPs adverbiale bepalingen zijn, lijkt mij bijzonder wenselijk gegeven het feit dat er op dit moment consensus lijkt te bestaan over het feit dat werkwoorden maximaal twee objecten kunnen nemen; ... De opvatting van de Vandeweghe-groep dat comitatieve *met*-PPs secundaire voorzetselobjecten zijn, zou ons immers dwingen aan te nemen dat voorbeeld (18a) drie objecten bevat—voor de volledigheid heb ik de voorbeelden in (18b-c) toegevoegd om te laten zien dat de *met*-PP gemodificeerd kan worden door *samen* ...

- (18) a. Jan beveiligd met Peter het huis tegen inbraak.
b. Jan beveiligd samen met Peter het huis tegen inbraak.
c. Jan en Peter beveiligen het huis tegen inbraak.

Verwerping van de hypothese dat comitatieve *met*-PPs voorzetselobjecten zijn, voorkomt derhalve dat we zo'n beetje alle bestaande syntactische theorieën grondig zouden moeten herzien.

Het zal duidelijk zijn dat ook binnen de hier verdedigde analyse, waarbij een 'interne' *met*-PP duidelijk onderscheiden wordt van een 'externe' *samen met*-PP of *mét*-PP, de *met*-PP in voorbeeld (18a) als een adverbiale bepaling gezien moet worden, die in geen enkel opzicht een preferentiële relatie heeft met het werkwoord en dus onmogelijk een VzO kan zijn. Onze analyse is dan ook perfect verzoenbaar met het axioma van twee objecten per zin.

Meer algemeen valt op te merken dat in de discussie over twee soorten PP-objecten de bewijslast eigenlijk verkeerd komt te liggen. Er is tussen Coleman, Vandeweghe en Broekhuis geen betwisting over het axioma van maximaal twee objecten per zin. De logica zegt nu dat, als er twee NP-objecten in een zin voor kunnen komen (direct of indirect object), er normaliter ook twee PP-objecten mogelijk zouden moeten zijn, of menggevallen van de twee (NP PP, PP NP). Dat uitgangspunt zorgt voor een grammaticatheorie die recht doet aan een voor de hand liggende symmetrie. Die symmetrie is afwezig in de traditionele grammatica, omdat die slechts één (type) voorzetselobject erkent. Het lijkt niet wijs om methodologisch ongefundeerde redeneringen in te zetten ter verdediging van de consensus binnen een grammaticale traditie die blind is voor de theoretische anomalie van onverklaarbare asymmetrieën.

Literatuurlijst

- Broekhuis, Hans** (2004). 'Het voorzetselvoorwerp.' *Nederlandse Taalkunde*, 9: 97-131.
- Broekhuis, Hans** (2014). 'Dubbel-voorzetselobjectconstructies?' In Van de Velde, Freek e.a. (red.) (2014): 103-113.
- Colleman, Timothy** (2014). 'Nog eens de dubbel-voorzetselobjectconstructie.' In Van de Velde, Freek e.a. (red.) (2014): 115-127.
- Duinhoven, Anton M.** (1989). 'Het voorzetselvoorwerp . Een zinspatroon in wording'. *De Nieuwe Taalgids*, 82: 40-55.
- Schermer-Vermeer, Ina** (2006). 'Worstelen met het voorzetselvoorwerp'. *Nederlandse Taalkunde*, 11: 146-167.
- Van de Velde, Freek, Smessaert, Frank, Van Eynde, Frank & Verbrugge, Sara** (red.) (2014). *Patroon en argument. Een dubbelfeestbundel bij het emeritaat van William Van Belle en Joop van der Horst*. Leuven: Leuven University Press.
- Vandeweghe, Willy** (2011). 'Het voorzetselvoorwerp en de hiërarchie der objecten'. *Nederlandse Taalkunde*, 16: 88-101.
- Vandeweghe, Willy** (2013). *Grammatica van de Nederlandse zin*. M.m.v. Magda Devos en Alfons De Meersman. Achtste, herziene druk. Antwerpen/Apeldoorn: Garant.
- Vandeweghe, Willy & Colleman, Timothy** (2011). 'Drie-argumentstructuurconstructies met een voorzetselobject'. *Verslagen en Mededelingen van de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde*, 121/2: 205-228.